

Gen. bg. (rez.) dr.
EMIL STRĂINU

Coordonatorul Colecției
NEW ILLUMINATI FILES

Vasile Manea

MIRACOLUL GRAIULUI ROMÂNESC

Codul primordial
al limbilor indo-europene

PRESTIGE
București – 2022

Cuvânt înainte	5
Prefață	7
1. Generalități.....	9
2. Cucerirea Daciei de către romani.....	13
3. Condițiile geo-climatice specifice teritoriului României	18
4. Consecințe ale climei și reliefului carpatic	26
5. Lumea contemporană a clișeeilor.....	29
6. Țara noastră	46
7. Graiul neamului.....	51
7.1 Aprecieri generale	52
7.2 Negarea în graiul românesc.....	56
7.3 Articolul nehotărât.....	57
7.4 Soarele la români	58
7.5 Nemurirea.....	63
7.6 Mama născătoare	64
7.7. Sânul mamei și sânul tatălui	66
7.8 Atotputernicul Tată Dumnezeu	68
7.9 Împărăția lui Dumnezeu și a mamei născătoare	72
7.10 Viața dăruită de Dumnezeu	91
7.11 Dracul și balaurul	95
7.12 Țara și câmpurile roditoare.....	103
7.1.3 Judecătorul.....	104
8. Morfeme (cuvinte metaforă) fundamentale....	106
8.1 Morfemul mol (împărăția luminii de dincolo de moarte).....	106

8.2 Morfemul op (o – împărăție, deschidere; p – putere divină).....	107
8.3 Morfemul „or“	109
8.4 Morfemul „ar“ (creația soarelui)	112
8.5 Morfemul cr (kr)	114
8.6 Morfemul st	120
8.7 Morfemul „al“	124
8.8 Morfemul „pt“	127
8.9 Morfemul „pa“	130
8.10 Morfemul „ap“	133
8.11 Morfemul „os“	136
8.12 Morfemul „Ra“	137
8.13 Morfemul ph	145
8.14 Morfemul „pr“ – puterea soarelui	151
8.15 Alfabetul grecesc	153
8.16 Morfemul „ga“	158
8.17 Morfemul „la“	163
8.18 Morfemul „da“.....	169
8.19 Morfemul „ba“	185
8.20 Morfemul „ma“	186
8.21 Morfemul „ta“	192
8.22 Morfemul „u“	194
8.23 Morfemul „j“	196
8.24 Morfemele corespunzătoare sunetului „h“	197
8.25 Morfemul „gr“ (gar)	200
9. „I“ simbolul lui Dumnezeu	202
10. Mama	222
11. Aprecieri generale ale autorului	256
Anexă	263
Bibliografie	266

De formație realistă și cu aplicație spre tehnică și fenomenele obiective ale naturii, recunosc că adeseori m-am dat la o parte de la problemele culturale și sociale, deși am făcut eforturi de a citi o carte, de a viziona spectacole de teatru, sau de a participa la activități culturale.

Mărturisesc sincer că nu o dată am avut complexe de inferioritate față de cei care monopolizau dezbaterile și rosteau „adevăruri infailibile“ despre tendințele în artă, evoluția societății și politicile de perspectivă.

Cu timpul, aveam să constat că de fapt, eram o victimă a unor clișee bine ticluite și a unor efecte de conjunctură puse la punct cu cinism de structuri cu totul neîntâmplătoare.

Spiritul rebel și tenacitatea cu care am fost înzestrat m-au făcut să particip activ la toate evenimentele care au urmat loviturii din decembrie 1989. La început, entuziasmul și speranța de normalitate m-au făcut să cred că lucrurile se așază și că oamenii potriviți vor fi la locurile potrivite, și impostorii cu diplome, cu titluri și funcții pompoase vor ajunge la groapa istoriei. Am început să realizez că totul degenerază și că, din semințe de proastă calitate iese recoltă nesatisfăcătoare, trebuia să ies din apatia sistemului social comunist, sau ulterior, bolșevico-democratic, așa cum îi este corect numele.

Tulburătoare este imaginea poporului meu în raport cu celelalte națiuni europene. Tot sistemul de

valori însușit în ani de lectură, de învățare și studiere a neamului românesc par a se prăbuși într-o jenantă dezamăgire. Indivizi mediocri, umflați cu meditații, relații și un tupeu nemaiîntâlnit, dau lecții de morală. Expresii de genul „ne merităm soarta“, „mămăliga românească“, „să vină DNA“ proferate de „ghevțoi“ plătiți cu ziua chiar de guvernele marionetă puse pe capul bieților români de serviciile străine, sunt menite a crea haos și derută în sânul nației.

Românii ar trebui să-și dea seama că evenimentele stradale, care au urmat loviturii de stat din decembrie, au avut ca scop abaterea atenției de la crimele odioase comise de beneficiarii puterii confiscate. Așa zisa confruntare româno-maghiară de la Târgu-Mureș a fost aranjată de serviciile plătite cu bani grei de contribuabilii români și maghiari. Imaginile în care, vezi doamne, românii îi masacrează pe unguri, au fost transmise de la televiziunea de stat din București, condusă de academicianul istoric Răzvan Teodorescu.

Românii mâncau lebedele austriecilor, băteau țigani și ungurii, mai erau și atisemiți dovedeți și, pe deasupra, furau și înșelau toată Europa, stârnind reacții disperate ale acestora, care erau educați și civilizați. Mai mult, eram intoleranți la plăcerile intime și nevinovate, cum ar fi homosexualismul, drogurile, pedofilia și integrarea în absolut.

Ne-am trezit în situația în care, cei care până de curând făceau averi din vânzarea sclavilor, din prostituție, din tâlhăria la drumul mare, care au devenit chiar lorzi, mafioți și creatori ai abatoarelor de oameni, ne țin morală, făcându-ne puturoși și needucați.

Românilor li s-a ascuns de către regimurile mondialiste faptul că lebăda este simbol național și că sufletul mortului este adus în împărăția cerului într-un car tras de lebede. Nu întâmplător, Apolodor din Damasc a pus la baza Columnei lui Traian, două lebede cu capul întors, semn de regret pentru jertfele dacilor în războaiele cu criminalii care se aflau la conducerea Romei. De altfel, cine privește atent acest monument, nu poate să nu constate că tot ce este reprezentat prin basoreliefuli, nu reprezintă decât un pios omagiu adus poporului dac, în lupta lui pentru libertate și că romanii sunt reprezentați în forma lor reală de jefuitori, criminali și distrugători.

Trebuie adăugat că, peste jumătate din aurul deținut de totalitatea băncilor din lume este din munții noștri și este extras de țărani noștri. „Civilizații” s-au ocupat de furtul acestuia.

Grotească și prostească este și activitatea unora care își spun istorici, sau mai degrabă isterici. Cu câtă seninătate vorbesc ei, pe banii românilor, despre formarea poporului român, cum armata civilizatoare a lui Traian trece Dunărea și ne introduce în marea cultură romană.

Orice om normal la cap vede pe Columnă niște soldați în mini-joup, ca să le acopere rușinea, omorând, jefuind și luând în sclavie oameni nevinovați.

Captura armatei romane, cel mai mare jaf de aur (165) și argint (331) n-ar fi încă nimic față de valoarea culturală a tezaurului scris, pentru că acele așa zise lingouri, nu erau altceva decât componente ale unei cronici milenare a românilor, similară manuscriselor incendiate de romani în Alexandria egipteană.

Vedem cu silă că, și după două mii de ani, funcționarii reprezentând democrații avansate, jefuiesc cu nesimțire plaiurile mioritice. În fiecare oră, trei hectare de pădure sunt tăiate de austrieci, băncile românești au fost vândute pe sume derizorii, sistemul de distribuție al energiei electrice a fost dat de pomană, iar cozile de topor își freacă mâinile de satisfacție că fac politică globalistă.

2. Cucerirea Daciei de către romani

Imperiul civilizator roman s-a hrănit în cursul istoriei sale din munca sclavilor și din jefuirea și exploatarea opoarelor cucerite.

Începutul tentativelor de cucerire a Daciei apar pe vremea lui Iulius Cezar, dar ceea ce l-a oprit pe acesta a fost lipsa de informații despre tezaurul fabulos al dacilor. Se spunea pe vremea aceea, că se afla undeva, unde pomii înfloresc de două ori pe an. Mai mult, deși capitala regelui Burebista era la Argedava, în zona comunei Popești, de lângă București, tezaurul era ascuns la Sarmisegetuza, în munții Orăștiei, cetate apărată de un complex de alte șase cetăți: Moliodava (Sarmisegetuza Regia), Sardava (Piatra Roșie), Zidodava (Fețele Albe), Savgeta (Blidaru), Savmorgata (Costești) și Periodava (Costești deal),

Interesul crescut al iscoadelor romane îl determină pe Burebista să mute capitala la Sarmisegetuza. Asasinarea lui Iulius Cezar pe 15 martie, 44 î.e.n., amâna campanie romană în Dacia. De remarcat este că, această dată coincide astăzi cu ziua mondială a masoneriei, iar la data de întâi mai 44 î.e.n., ziua asasinării lui Burebista, este tot o zi masonică, ce reprezintă astăzi ziua mondială a muncii. Această coincidență să fie oare baza nașterii masoneriei de astăzi?

Tentativele de invadare a Daciei sunt reluate de împăratul Domițian care, deși obține victorii la limită, încheie o pace rușinoasă, după părerea istoricilor

romani, mai ales că imperiul roman asigură bani și specialiști în domeniul fortificațiilor regelui dac. Dar oare ce se ascunde în spatele bunăvoinței romane? Se pare că, în urma campaniei de înăbușire a răscoalei iudeilor, împărații romani Vespasian și urmașul lui, fiul acestuia, Titus, înțeleg necesitatea formării unor servicii pe care noi, astăzi, le numim de informație, pentru a culege date din tabăra adversă.

Este firesc faptul că, între acei specialiști, se aflau informatori care să dea detalii militare și, mai ales, amănunte despre poziționarea tezaurului, scopul efectiv al invaziei.

Cu bani de la camarila iudee, al cărei reprezentant de frunte era Flavius Iosephus, Traian reia acțiunea de jefuire a Daciei. Evenimentele sunt prezentate obiectiv pe Columnă. Trecând pe pod de vase, armatele se înfruntă la Tapae și la 102 e.n., romanii înving pe daci. Dar din nou romanii nu riscă avansarea în interiorul Daciei, pentru că și de data aceasta, informațiile referitoare la tezaurul Daciei sunt neconcludente și șansele ca victoria obținută să se transforme într-un dezastru erau mari.

În anii 102 și 103 e.n., Decebal, trecând pe pod de gheață, atacă și distruge cetăți romane din Banatul sârbesc. Replica romană apare la 104 e.n., la Adam Clisi, unde, cu pierderi uriașe de ambele părți, romanii au învins.

Apare un semn de întrebare legitim: cum ar fi putut construi romanii un pod, într-o zonă devastată de daci și ce făceau aceștia? Contemplau și se angajau ca muncitori constructori în realizarea podului? Mai ales că și în a doua campanie a lui Traian se trece tot pe un

pod de vase și, de data aceasta, trădați de grecul Bicilis, romanii capturează tezaurul care le-a adus atâta bucurie și prosperitate. Din tot acest jaf uriaș n-a mai rămas în Roma decât un singur monument întreg, care face distincția între eroismul unui popor demn - poporul dac și rapacitatea sălbatică a unui imperiu care a frânat evoluția civilizației.

De la grecul trădător, tezaurul lexical al omenirii s-a îmbogățit cu termenii: imbecil și bicisnic, pe care-i vom analiza în această lucrare.

Podul lui Apolodor din Damasc este construit în condiții de pace și era menit să ușureze transporturile rezultate din jefuirea Daciei, pentru că altfel, investiția nu se justifică.

Se pune o întrebare logică: de ce romanii au ales tocmai zona în care Dunărea are viteza cea mai mare de curgere și de ce podul de piatră a fost distrus la anul 117 e.n., la fel ca în cântecul copilăriei care spune că a venit apa și l-a luat? Explicația nu poate fi decât una singură: zona respectivă nu putea fi alta decât cea a „coloanelor lui Hercule”. Nicolae Densușianu, în a sa lucrare ”Dacia Preistorică” și apoi, studiile geologice făcute în epoca modernă, demonstrează că actualul parcurs al Dunării era împărțit în preistorie în două.

Prima parte a Dunării se vărsa în Okeanos Potamos, actuala Câmpie a României, iar cealaltă parte colecta râurile din sudul României și se vărsa în Pontul Euxin (Marea Neagră).

Inițial, între cele două bazine hidrografice au apărut trasee subterane care, cu timpul, s-au amplificat și au condus la surpări și astfel, se explică apariția unor formațiuni stâncoase printre care curgeau apele Dunării

pe care, istoricii fanteziști le plasează în toate colțurile Mediteranei, numai acolo unde trebuie, nu. Dovadă mai elocventă că în apropiere se aflau în antichitate celebrele băi termale ale lui Hercule, folosite demult de daci, căci nu-mi închipui că romanii, în scurta și agitata lor stăpânire veneau cu geologi și balneologi pentru investiții în stațiuni de tratament. Apolodor deci profită de o oportunitate creată de natură. Cu timpul, eroziunea se amplifică și podul care s-a bazat pe o conjunctură favorabilă și nu pe o bază inginerescă amplă, „s-a dărâmat”. Romanii nu aveau nici un interes să-l distrugă, fiind abia la începuturile consolidării poziției lor în Dacia.

Deși romanii au stăpânit mai puțin de un sfert din teritoriul Daciei, istoricii de pripas declanșează delirul. Vezi Doamne, romanii au adus coloni din toate colțurile imperiului și aceștia s-au pus pe formarea poporului român și minune, populația rezultată vorbea limba paternă, sau poate că și-au adus nevestele la însămânțat, constantând că ei erau mici și urâți, și poate că așa au învățat limba latină.

Mai există o variantă la care nu s-a gândit nimeni și anume că acei coloni, că d-aia se numeau așa, aveau ca organ de reproducere colonul și, pentru acest motiv, urmașii lor vorbeau limba celor ce semănau cu niște tați!

Romanii au venit în Dacia sumar îmbrăcați, dar bine înarmați. Mulți se „împerecheau” între ei și pentru acest motiv erau eficienți în luptă, căci își apărau „soția”.

Analizând scenele de pe Columnă, istoricii de la Oxford constată că armata romană avea talia medie de 1,5 metri, iar dacii treceau de 1,7 metri și atunci, de

unde le-a venit ideea perversă de a metisa aceste piticanii pocite, care stârneau sila, cu o populație care și astăzi dă mai multe femei frumoase decât tot Occidentul civilizată la un loc? Unde mai pui că dacii erau monoteiști, credință superioară politeismului roman și dominația lor a fost tulburată veșnic de răscoale și atacuri ale dacilor liberi, romanii fiind goniți de nepotul lui Decebal, Regalian, pe la 258 e.n. Împăratul Aurelian încheie un acord la 271 e.n., de retragere pașnică a ultimelor două legiuni romane.

S-a vorbit cu emfază de aportul de civilizație romană, adică despre cum erau dacii îmbrăcați, ce credință aveau, toleranța dumnezeiască, ce drumuri aveau și despre cei care au venit: romanii. Cum ar fi ajuns armata romană la Sarmisegetuza, dacă nu erau drumuri? Cum ar fi reușit Burebista să controleze toată peninsula Balcanică, de la Bizanț până la Trieste și în vest, pe toată lungimea Dunării, Dunărea fiind graniță între daci și imperiul roman? Dar ce-ar păți astăzi Burebista, dacă ar trebui să refacă traseele antice?